

Wal en schip

‘Dag, u spreekt met Susan. Ik begeleid Ben, een man met een verstandelijke beperking. Ben heeft psychologische ondersteuning nodig. Hij is al langere tijd ontzettend angstig. Kan ik een afspraak maken voor een intake?’. ‘Natuurlijk’, antwoord ik. ‘Waar woont Ben?’ Ben blijkt in een dorp verderop te wonen. De 15 kilometer valt voor hem niet te overbruggen, hij heeft geen beschikking over vervoer of een sociaal netwerk dat hem hierbij kan helpen. Begeleiding komt maar eens per week bij Ben, want ach: zo beperkt is Ben niet.

Behandel je een getal of een mens?

Susan had Ben in eerste instantie aangemeld bij een organisatie voor specialistische GGZ. Na maandenlang op de wachtlijst te hebben gestaan, kon Ben eindelijk terecht voor het intakegesprek. Tijdens dit gesprek viel de intaker op dat Ben wat traag was in zijn reacties en ook niet alles leek te begrijpen. Dan maar eerst een IQ onderzoek. De uitslag bevestigde wat de intaker dacht; Ben bleek zwakbegaafd; hij heeft een IQ van 76. Hierdoor kon Ben bij deze organisatie niet verder geholpen worden; het beleid binnen deze organisatie was immers dat er geen mensen met een verstandelijke beperking worden behandeld.

Gelukkig was Susan niet voor één gat te vangen. Ze had eens gehoord over een regionaal samenwerkingsverband van zorgaanbieders voor mensen met een verstandelijke beperking. Fantastisch! Hier kan Ben vast terecht! Al snel vond er een intake plaats en werd er gevraagd naar zijn verstandelijke vermogens. Susan overhandigde het dossier met onderzoeksgegevens van Ben waarop ze te horen kreeg dat Ben ook door het regionale samenwerkingsverband niet kan worden geholpen. Daar nemen ze alleen cliënten aan met een IQ van 70 of lager. Ben is hiervoor dus te slim...

Klachten moeten blijkaar eerst verergeren voordat er hulp beschikbaar komt.

Toch belt Susan nu met mij, eigenaar van Praktijk Ment, een kleinschalige basis GGZ praktijk. Wij zijn gespecialiseerd in de behandeling van mensen met een (vermoeden van) verstandelijke beperking.

Ondertussen is Ben 6 maanden verder. Nog steeds heeft hij geen passende hulp gevonden bij hem in de buurt. Ben durft nauwelijks nog het huis uit en inmiddels wordt geprobeerd zijn indicatie op te hogen zodat Susan vaker naar hem toe kan. Wellicht geeft dat uiteindelijk de mogelijkheid dat Ben alsnog bij onze praktijk terecht kan; kan Susan hem door uitbreiding van begeleidingsuren alsnog brengen en krijgt hij de behandeling waar hij al zo lang op heeft gewacht.

Hoe nu verder?

Kan dat nou niet anders? Gelukkig wel! De laatste tijd zie ik gelukkig dat er meer aandacht komt voor deze groep cliënten en dat er steeds meer initiatieven zijn die zich richten op de behandeling van deze kwetsbare groep mensen. Nee, we zijn er nog niet, maar mooie veranderingen zijn gaande. Ondertussen breiden we met Praktijk Ment ook uit, en bieden we naast psychologische zorg nu ook ondersteuning bij seksuologische vraagstukken.

En Ben? Hoe gaat het nu met Ben? Afgelopen week belde Susan me weer. Nog steeds heeft ze geen juiste plek voor Ben gevonden in zijn woonplaats. Maar ze heeft een oplossing bedacht. Ze heeft een vrijwilliger gevonden die Ben wekelijks naar onze praktijk in Arnhem wil rijden. Volgende week starten we, 9 maanden na aanvang van zijn klachten, met therapie. Susan is er het eerste gesprek bij om Ben te ondersteunen bij het vertellen van zijn verhaal. Fijn om Ben, maar zeker ook Susan, na al die maanden heen en weer gebel, nu eindelijk eens ‘live’ te ontmoeten.

NB. Namen en situatieschets zijn (iets) aangepast om privacy van cliënt te garanderen.